

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: **BEAUTY LINE s.r.o.**, IČO: 285 69 733,
sídlem Na okruhu 488/27, Praha 4, Písnice

zastoupen JUDr. Jaroslavem Širmerem, advokátem,
sídlem Královský Vršek 4762/25, Jihlava

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2018, čj. SZPI/AX101-28/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 14. 5. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2018, čj. SZPI/AX101-28/2017 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná k odvolání žalobce v části změnila (zastavila řízení o jednom skutku a snížila uloženou pokutu) a ve zbytku potvrdila rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 14. 11. 2017, čj. SZPI/AX101-11/2017 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ve znění Napadeného rozhodnutí byla žalobci za spáchání několika přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku (dále jen „**zákon o ochraně spotřebitele**“) a podle § 17 odst. 1 písm. q) a r) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů ve znění platném a účinném v době spáchání přestupku (dále jen „**zákon o potravinách a tabáku**“) uložena úhrnná pokuta ve výši 750 000 Kč podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona o potravinách a tabáku.
3. Žalobce v podané žalobě požadoval též zrušení Prvostupňového rozhodnutí s tím, že pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení těchto rozhodnutí, žádal, aby soud od uložené pokuty upustil.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 3. 2018.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že správní orgán prvního stupně provedl na základě podnětu spotřebitelů kontrolu žalobce (dne 30. 11. 2016 a 8. 12. 2016). V rámci kontrolních zjištění vzniklo podezření na spáchání deseti správních deliktů (později přestupků) žalobcem, na jehož základě bylo dne 18. 10. 2017 zahájeno předmětné správní řízení. Žalobce se dokazování neúčastnil a v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně se nevyjádřil.
6. Prvostupňové rozhodnutí kladlo žalobci za vinu spáchání několika druhů přestupků v rámci jeho jednání se spotřebiteli pp. B. a L., za něž správní orgán prvního stupně uložil v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**přestupkový zákon**“) úhrnnou pokutu ve výši 800 000 Kč, za – stručně soudem shrnuto – následující:
 - A) První druh postihovaného protiprávního jednání spočíval v tom, že žalobce použil agresivní obchodní praktiku zakázanou zákonem o ochraně spotřebitele, když vytvořil u výše uvedených spotřebitelů klamný dojem, že vyhrají cenu ve výši 300 tis. Kč, pokud si objednají zboží na 30 denní zkoušku zdarma, ačkoliv ve skutečnosti pro získání výhry museli vynaložit finanční prostředky související s objednáním a zaplacením výrobku z katalogu žalobce [skutky vztahující se k pp. B. i L. uvedené ad 1) Prvostupňového rozhodnutí].
 - B) Další přestupek představoval použití klamavé obchodní praktiky zakázané zákonem o ochraně spotřebitele vůči výše uvedeným spotřebitelům, která spočívala v nabízení výrobků prostřednictvím soutěže o ceny, aniž by ceny byly uděleny [skutky vztahující se k pp. B. i L. uvedené ad 2) Prvostupňového rozhodnutí]; žalovaná však pro nedostatečné prokázání zrušila v této části Prvostupňové rozhodnutí, pokud jde o jednání vůči p. B., a řízení v tomto rozsahu zastavila s tím, že v návaznosti na to snížila uloženou pokutu na 750 000 Kč.
 - C) Třetím typem postihovaného jednání byla klamavá obchodní praktika zakázaná zákonem o ochraně spotřebitele spočívající v zaslání nabídky výrobku výše uvedeným spotřebitelům s tím, že jde o „bezplatnou zkoušku“, ačkoliv spotřebitelé museli za objednaný výrobek zaplatit [skutky vztahující se k pp. B. i L. uvedené ad 3) Prvostupňového rozhodnutí].
 - D) Poslední druh přestupku, který se u jednání vůči p. B. rozpadal na tři sub-varianty a vůči p. L. na dvě sub-varianty, představovalo porušení zákona o potravinách a tabáku při prezentaci produktů nabízených výše uvedeným spotřebitelům s použitím takových písemných tvrzení,

která porušují přímo účinné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům (dále jen „**nařízení č. 1169/2011**“) [skutky vztahující se k pp. B. i L. uvedené ad 4)a), resp. 4)a)b) Prvostupňového rozhodnutí], případně porušují nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních (dále jen „**nařízení č. 1924/2006**“) [skutky vztahující se jen k p. B. uvedené ad 4)b)c) Prvostupňového rozhodnutí].

7. Žalovaná v Napadeném rozhodnutí dále velmi podrobně vyhodnotila a doplnila argumentaci správního orgánu prvního stupně při stanovení druhu a výše sankce, zejména s ohledem na pravidla uvedená v přestupkovém zákoně.
8. V další části Napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula a následně se vyjádřila k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.
9. K první odvolací námitce žalovaná konstatovala, že má za prokázané, že spotřebitel, i když měl právo vrátit objednaný výrobek zpět, musel vynaložit finanční prostředky na získání výhry v soutěži.
10. K druhé odvolací námitce jednak žalovaná pro nedostatek prokázání skutkového základu zrušila výše uvedenou část Prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o jednání žalobce vůči p. B. [viz bod 6B) tohoto rozsudku], nicméně žalovaná měla za prokázané, že spotřebitel p. L. objednáním a zaplacením předmětných výrobků splnil podmínky soutěže pro získání výhry, aniž by mu tato byla vyplacena. K námitce spočívající v právní nemožnosti vyplacení částky 300 tis. Kč poštovní poukázkou žalovaná uvedla, že jde k tíži žalobce, pokud spotřebitelům tento, nezákonný způsob výplaty výhry nabídl. Za účelovou pak žalovaná s ohledem na obsah tiskovin zaslaných žalobcem dotčeným spotřebitelům považovala odvolací námitku tvrdící, že spotřebitelé byli pouze finalisty soutěže a výherní šek byl svého druhu losem. Měla za prokázané, že spotřebitelům bylo doručeno adresné oznámení žalobce, že se stali výherci hlavní výhry 300 tis. Kč, pokud si od něj objednájí doplněk stravy.
11. Pokud jde o „bezplatnou zkoušku“ produktů, žalovaná měla za to, že žalobcem namítaná možnost spotřebitelů vrátit zboží v určité smluvně stanovené lhůtě oproti vrácení kupní ceny, nemůže odpovídat tomu, že nabídka je zdarma nebo bezplatná. Spotřebitel nesmí v takovém případě nést jiné než nezbytné náklady spojené víceméně jen s přepravou, resp. doručením zboží. Co se týká žalobcem odkazovaných *Pravidel spotřebitelské soutěže "Velká objednávková hra Beauty Line"*, žalovaná konstatovala, že o nich žalobce poprvé hovoří až v odvolání, nejsou součástí správního spisu a žalobce je správním orgánům nepředložil.
12. V další odvolací námitce žalobce považoval vytýkaná tvrzení léčebného a zdravotního charakteru za přípustnou reklamní nadsázku. Žalovaná však měla za odůvodněný závěr, že tvrzení použita žalobcem v nabídce jednoznačně navozují dojem, že požitím nabízených doplňků stravy lze zabránit lidským nemocem, zmírnit je či vyléčit, což odporuje čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 As 98/2013 - 88, který považovala za ilustrativní, pokud jde o vymezení průměrného spotřebitele. Výslovně pak akcentovala, že u reklamy cílící na nemocné lidi Nejvyšší správní soud aproboval jejich nižší kritičnost a větší důvěřivost vůči reklamě slibující vyléčení nemoci u takových spotřebitelů. Na rozdíl od známé reklamy na nápoj Redbull, které se žalobce dovolával a u níž musí být spotřebiteli zřejmé, že mu křídla nenarostou, v případě popisu účinků produktů nabízených žalobcem podle žalované bylo jednoznačně odkazováno na spojitost mezi konzumací produktů

a předcházením nemocem, jejich zlepšením nebo vyléčením, v čemž žalovaná žádnou nadsázku nespátrovala.

13. K poslední odvolací námitce žalovaná konstatovala, že dva děkovné dopisy vyjadřující spokojenost se službami žalobce, předložené žalobcem v odvolacím řízení, nejsou s to jakkoli vyvrátit prokázané protiprávní jednání žalobce vůči pp. B. a L.

III. Žaloba

14. Žalobce v úvodu podané žaloby předeslal, že napadá Napadené rozhodnutí ve všech jeho výrocích. Dále rozvedl tři žalobní námitky.
15. V rámci **první**, nejobsáhlejší, **žalobní námitky** uvedl, že žalovaná neakceptovala, resp. formalisticky se vypořádala s obranou žalobce, že předmětné přestupky nespáchal, popřípadě, že projednávané skutky nedosahují závažnosti přestupku. K jednotlivým skutkům kladeným mu za vinu žalobce uvedl následující.
16. Ke skutku vztahujícímu se k p. B. (kontrola 30. 11. 2016) uvedenému ad 1) Prvostupňového rozhodnutí namítl, že z posuzované reklamní tiskoviny je naprosto zřejmé, že p. B. je označen za finalistu, který spolu s dalšími osobami postoupil do závěrečného výběru konečného výherce ceny. S odvoláním na tiskovinu *Pravidla spotřebitelské soutěže "Velká objednávková hra Beauty Line"* a obvyklou praxi žalobce namítl, že 30 denní zkouška zdarma znamená, že spotřebitel si zaplacením kupní ceny zboží koupí, ale může jej do 30 dnů vrátit, přičemž kupní cena mu v takovém případě bude vrácena.
17. Ke skutku vztahujícímu se k p. B. uvedenému ad 3) Prvostupňového rozhodnutí zopakoval obdobnou argumentaci, tj. při „bezplatné zkoušce“ si spotřebitel nejprve zboží musí koupit, ale ve stanovené lhůtě jej může vrátit s tím, že kupní cena mu bude též vrácena.
18. Ke skutku vztahujícímu se k p. B. uvedenému ad 4a) Prvostupňového rozhodnutí týkajícímu se nabídky produktu ARGANOVÝ olej v kapslích uvedl, že jím uváděné informace nepřipisují tomuto produktu vlastnosti umožňující zabránění určité lidské nemoci. Jednalo se podle něj o běžné informace, obdobné vychvalování zdravotních účinků různých bylin, hub apod., které nemohou spotřebitele poškodit a jejichž kladný zdravotní účinek nelze vyvrátit. Obrat „zázračný lék“ měl představovat dovolenou reklamní nadsázku (obdobně jako slogan „Redbull vám dává křídla“ nemůže vyvolat dojem, že spotřebiteli křídla narostou). Obdobně tomu bylo dle žalobce i u dalších použitých formulací (např. „ideální pro srdce“, „rozpouští nečistoty“, „inovace alternativní medicíny“).
19. Ke skutku vztahujícímu se k p. B. uvedenému ad 4b) Prvostupňového rozhodnutí rovněž uvedl, že v reklamě nepoužíval neschválená zdravotní tvrzení, nýbrž dovolenou nadsázku, kterou spotřebitel nechápe doslova. Vytýkané obraty jako „reguluje hladinu cholesterolu“, „zlepšuje paměť“, „posiluje mozkové buňky“ a „obnovuje pohyb střev“ dal do kontrastu s doporučeními odborníků v oblasti dietologie, přičemž v této činnosti podle něj není spatřováno nic nezákonného.
20. Ke skutku vztahujícímu se k p. L. (kontrola 8. 12. 2016) uvedenému ad 1) Prvostupňového rozhodnutí namítl, že z předmětných tiskovin je zřejmé, že spotřebitel nezíská výherní cenu ve výši 300 tis. Kč, pokud si objedná a vynaloží finanční prostředky na zboží k nezávaznému otestování, ale že se stane finalistou, tj. osobou, která postoupila spolu s dalšími do závěrečného výběru výherce ceny. Stejně jako v případě p. B., uvedl s odvoláním na tiskovinu *Pravidla spotřebitelské soutěže "Velká objednávková hra Beauty Line"* a obvyklou praxi, že 30denní zkouška

zdarma znamená, že spotřebitel si zaplacením kupní ceny zboží koupí, ale může jej do 30 dnů vrátit, přičemž kupní cena mu v takovém případě bude vrácena.

21. Ke skutku vztahujícímu se k p. L. uvedenému ad 2) Prvostupňového rozhodnutí opět argumentoval tím, že z posuzovaných tiskovin je zřejmé, že spotřebitel pouze postoupil do finálního výběru výherce ceny. Podle jeho názoru nenabízel výrobky prostřednictvím soutěže o ceny, aniž by byly ceny uděleny.
22. Ke skutku vztahujícímu se k p. L. uvedenému ad 3) Prvostupňového rozhodnutí žalobce opětovně uvedl, že z dalších informací uváděných v posuzované tiskovině jednoznačně vyplývá, že při „bezplatném otestování“ produktu je kupní cenu za zboží nutno zaplatit, přičemž zákazník může zboží užívat-testovat po dobu 30 dnů, a když s ním nebude spokojen, tak jej může vrátit a poštovní poukázkou mu bude kupní cena vrácena.
23. Ke skutku vztahujícímu se k p. L. uvedenému ad 4) Prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k reklamě na dotčené produkty (obraty jako „nová zbraň pro hypertrofii prostaty“, „váš zdravotní stav se raketově zlepší“, „tato léčba představuje naději pro trpící muže“, „náprava poranění, odstranění zánětu“, „vyléčení milionů revmatiků“) uvedl, že jde o běžnou reklamní nadsázku, kterou běžný spotřebitel nebere doslova, nikoliv o připsování produktům takových vlastností, které zabrání určité lidské nemoci.
24. Ve **druhé žalobní námitce** žalobce namítl, že žalovaná se vůbec nevypořádala s děkovnými dopisy, které předložil dne 8. 3. 2018 a které mají dokládat spokojenost jeho zákazníků.
25. Konečně, **třetí žalobní námitkou** brojil žalobce proti uložené pokutě ve výši 750 000 Kč, kterou vyhodnotil jako nepřiměřeně vysokou. Poukazoval v té souvislosti na spokojenost spotřebitelů s jeho službami a obvyklost jím používaných postupů též u dalších obchodníků (jeho postih proto pociťuje jako krivdu). V neposlední řadě pak namítl likvidační charakter pokuty pro jeho podnikání.
26. S odkazem na obsah správního spisu navrhl žalobce provést důkaz děkovnými dopisy předloženými žalované dne 8. 3. 2018 a obsahem jeho katalogu s *Pravidly spotřebitelské soutěže "Velká objednávková hra Beauty Line"*.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

27. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 8. 2018 nejprve setrvala na svém názoru vyjádřeném v Napadeném rozhodnutí a v podrobnostech na něj odkázala. Neztotožnila se s názorem žalobce, že se s jeho obranou uvedenou v odvolání vypořádala pouze formalisticky, naopak v odůvodnění Napadeného rozhodnutí podle jejího názoru přehledně objasnila důvody, pro které shledala žalobce vinným z dotčených přestupků.
28. Pokud jde o **první žalobní okruh** a námitky týkající se slibované výhry, uvedla žalovaná, že předmětné zásilky byly adresovány přímo poškozeným spotřebitelům (pp. B. a L.) a obsahovaly nabídkový katalog doplňků stravy, objednávkový formulář a několik listin s výslovnými odkazy na výhru se jmény dotčených spotřebitelů. Proto dospěla k závěru, že se na základě uvedených informací adresáti nabídky mohli oprávněně domnívat, že se stali výherci hlavní výhry, nikoliv jen finalisty spotřebitelské soutěže. Žalovaná připomněla, že uvedenou argumentaci, že pp. B. a L. byli jen finalisty, žalobce použil až v doplnění odvolání, přičemž do té doby argumentoval tím, že výhra oběma spotřebitelům nebyla vyplacena, jelikož nesplnili podmínky spotřebitelské soutěže. Tato svá tvrzení však žalobce navzdory tomu, že k tomu byl žalovanou vyzván, nijak nedoložil.

29. Co se týká 30-denní zkoušky předmětných výrobků zdarma, žalovaná vyjádřila přesvědčení, že aby se nejednalo o klamavou obchodní praktiku, musel by žalobce nabízet výrobek skutečně zdarma, tedy bez nákladů pro spotřebitele, s výjimkou nezbytných nákladů spojených s reakcí na takovou nabídku, s převzetím nebo doručením věci. Pokud žalobce spotřebiteli nabízí možnost výrobek do 30 dnů od jeho obdržení (a zaplacení) vrátit, jedná se podle žalované o prodloužení zákonné lhůty k odstoupení od kupní smlouvy uzavřené prostředky komunikace na dálku, nikoliv možnost vyzkoušení výrobku zdarma, bez vynaložení dalších nákladů.
30. Pokud žalobce odkazuje na dokument s nadpisem *Pravidla spotřebitelské soutěže „Velká objednávková hra Beauty Line“*, žalovaná uvedla, že i kdyby tato tiskovina obsahovala poučení spotřebitelů o pravidlech soutěže, žalobce byl Napadeným rozhodnutím trestán za obsah jiné tiskoviny, která ve spotřebitelích mohla vyvolat dojem, že vyhráli ve spotřebitelské soutěži vyhlášené žalobcem. Žalobce přitom předmětná „pravidla“ během správního řízení nepředložil, a to ani po výše uvedené výzvě žalované.
31. V reakci na žalobní námitku akcentující, že informace o předmětných nabízených produktech byly jen běžnou reklamní nadsázkou a neobsahovaly zakázaná léčebná, resp. neschválená zdravotní tvrzení, žalovaná poukázala na zákaz uvedený v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011. Ten byl podle názoru žalované žalobcem porušen, neboť tvrzení uváděná v jeho nabídce předmětným produktům léčebné účinky přisuzovala. Obdobně, jiné informace v nabídce představovaly neschválená zdravotní tvrzení, čímž žalobce porušil zákaz uvedený v čl. 10 nařízení č. 1924/2006. Žalovaná připomněla, že každé tvrzení o zdravotních účincích každé konkrétní potraviny musí být založeno na vědeckých důkazech a musí splňovat jak obecné, tak i zvláštní požadavky nařízení č. 1924/2006 a být na seznamu povolených zdravotních tvrzení.
32. Co se týká námitky žalobce, že termín „záračný lék“ byl použit jako reklamní nadsázka, což musí být běžnému spotřebiteli zřejmé, žalovaná oponovala, že žalobce svou obchodní činností nemířil na běžné spotřebitele, ale na spotřebitele starší a nemocné, tedy na zvláště zranitelné spotřebitele ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kterým toto tvrzení nemuselo připadat nadsazené. Žalovaná pak k tvrzením žalobce v nabídce shrnula, že je nepovažuje za reklamní nadsázku (jakou je slogan „Redbull vám dává křídla“), ale naopak za popis potravin zaměřený svým charakterem na starší či nemocné (a tím zvláště zranitelné) spotřebitele, kteří si doplněk stravy na základě popisu uvedeného v katalogu výrobků žalobcem mohou splést s léčivým přípravkem a očekávat od něj prevenci nemoci, její zlepšení či dokonce vyléčení.
33. Pokud jde o **druhou žalobní námitku**, žalovaná uvedla, že se s děkovnými dopisy předloženými žalobcem v odvolacím řízení vypořádala na str. 17 Napadeného rozhodnutí s tím, že nemají žádný vliv na skutky, které se mu kladou za vinu (jednání vůči pp. B. a L.).
34. K **třetí žalobní námitce** brojící proti údajné nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaná předně uvedla, že odpovídá závažnosti vytýkaného jednání. Zabývala se též námitkou likvidačnosti výše sankce s tím, že žalobce ve správním řízení netvrdil ani neprokázal konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo lze likvidační účinek pokuty dovozovat. Žalovaná proto vycházela z poslední účetní závěrky žalobce (k 31. 12. 2016) založené ve Sbírce listin a přihlédla též k již dříve žalobci uložené pokutě ve výši 95 tis. Kč.
35. Žalovaná proto navrhla žalobu zamítnout.
36. **V replice** ze dne 23. 1. 2020 žalobce nově namítl místní nepříslušnost správního orgánu prvního stupně, a to s ohledem na skutečnost, že (i) veškerá inzerce žalobce byla odesílána nikoli z jeho sídla v Praze, ale z Valašských Klobuků a (ii) spotřebitel p. B. je z XYZ (Plzeňský kraj). Odkázal

přitom na pravidlo místní příslušnosti pro přestupky v působnosti státní zemědělské a potravinářské inspekce uvedené v § 11c odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů. Žalobce je toho názoru, že místně příslušným inspektorátem měl být inspektorát Plzeňský a Karlovarský se sídlem v Plzni.

37. Dále dodání doplňků stravy na zkoušku na 30 dní zdarma žalobce obhajoval tím, že v těchto případech vůbec občanský zákoník neumožňuje spotřebiteli od smlouvy odstoupit s nárokem na vrácení ceny. Rovněž akcentoval, že pravidla spotřebitelské soutěže uvádějí, že objednávka nijak nezvyšuje šanci na výhru, tudíž se spotřebitelé mohli soutěže zúčastnit i bez objednávky produktu, nešlo tudíž o agresivní obchodní praktiku.
38. Rovněž žalobce namítl nesprávné časové vymezení skutku, neboť jej nelze ztotožnit s datem podnětu p. B. České obchodní inspekci.
39. Žalobce v replice dále namítl, že v zaslaných písemnostech adresátům nikde neuvedl, že adresáti vyhráli 300 tis. Kč, nýbrž jen, že mají nárok na tzv. zaručenou poukázku v hodnotě 54 Kč na nákup z katalogu žalobce.
40. Pokud jde o skutky spočívající v nepovolených léčivých tvrzeních k nabízeným produktům, žalobce se v replice s odkazem na čl. 7 odst. 3 Nařízení č. 1169/2011 dovolával výhrady odchylek stanovených v právních předpisech Evropské unie, které se vztahují na potraviny určené pro zvláštní výživu. Přitom z obsahu spisu dovozuje, že se v jeho případě jedná o potraviny určené pro zvláštní výživu, které obsahují zdravotní tvrzení ve smyslu nařízení č. 1924/2006. Žalobce dále uvádí, že v žádném právním předpisu České republiky není uveden seznam nemocí, které jsou pro účely připisování informací o potravině zakázány. Namítl, že žalovaná zakazuje pro účely průvodních informací o doplňcích stravy použít názvy nemocí, které jsou uvedeny v nezávazném dokumentu – Mezinárodní klasifikaci nemocí (jak je uvedeno na internetových stránkách žalované), který obsahuje nejen klasifikaci nemocí, ale i přidružené zdravotní problémy, což žalovaná vůbec nerozlišuje. Podle něj je třeba všechny termíny užitě žalobcem v nabídce posuzovat v širším kontextu, zvláště když jde o vágní a neurčité termíny, které bez bližšího upřesnění nemají žádnou relevanci. Dovolává se určité nadsázky (například „vyléčí více než 114 nemocí“), kterou již v rámci přesvědčovací reklamy aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 As 16/2004 - 90. Průměrný spotřebitel podle žalobce tuto nadsázku může bez jakýchkoli problémů odhalit.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Nezjistil přitom vady, k nimž byl povinen přihlídnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili, resp. souhlas žalobce byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován.
42. Pokud jde o právní rámec posuzované věci, soud předeseílá, že podstatou sporu je, zda jednání žalobce vůči spotřebitelům pp. B. a L. uvedená v Prvostupňovém rozhodnutí ve znění Napadeného rozhodnutí (i) porušila zákaz užívání nekalé obchodní praktiky vůči spotřebiteli uvedený v § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele, (ii) uvedla spotřebitele v omyl tím, že

porušila zákaz, aby informace o potravině připisovaly potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit stanovený v čl. 7 nařízení č. 1169/2011, nebo (iii) v případě p. B. nesplnila povinnost podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny, konkrétně porušila zákaz zdravotních tvrzení stanovený v čl. 10 a 12 písm. b) nařízení č. 1924/2006.

43. Předem vlastního vypořádání žalobních námitek soud připomíná, že lhůta pro podání žaloby, která podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce od doručení písemného vyhotovení Napadeného rozhodnutí žalobci, uplynula 15. 5. 2018. Pouze v této lhůtě bylo lze případně rozšiřovat žalobní body (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Proto se soud nezabýval námitkami poprvé uplatněnými až v replice žalobce ze dne 23. 1. 2020, které nepředstavují pouze prohloubení včas uplatněné žalobní argumentace. K přístupu k opožděně uplatněným žalobním námitkám existuje bohatá a ustálená judikatura správních soudů, přičemž za všechny zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, čj. 9 As 32/2018 - 31 v jiné věci týkající se nekalých obchodních praktik, kde kasační soud připomněl: „*Umožňuje-li soudní řád správní rozšířit žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, nelze městskému soudu vytýkat, že se zjevně nově opožděně uplatněnou námitkou věcně nezabýval (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, kde se uvádí: „Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby.“, přičemž pokračoval: „Vypořádání zjevně opožděné námitek nemá za následek porušení práva na spravedlivý proces. Naopak vedlo by k jeho porušení, neboť by soud nad rámec zákona zvýhodnil jednu z procesních stran, které si však jsou před soudem zásadně rovny. Soudní řád správní umožňuje správním soudům zabývat se (s výjimkou zásadních vad řízení - viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.) pouze žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 As 3/2004 - 48, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 9 As 32/2010 - 75, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Ads 268/2016 - 126, či ze dne 21. 10. 2016, čj. 8 As 27/2016 - 62).“*. S ohledem na uvedené soud neposuzoval důvodnost v replice obsažených námitek týkajících se tvrzené místní nepříslušnosti správního orgánu prvního stupně, tvrzení, že spotřebitelé se mohli soutěže zúčastnit i bez objednání produktu, dále údajného nesprávného časového vymezení skutku a tvrzení, že žalobcem nabízené produkty jsou takovými potravinami určenými pro zvláštní výživu, na něž se zákazy podle obou aplikovaných evropských nařízení nepoužijí.
- 44. Soud rovněž připomíná, že žalobce ve správním řízení před správním orgánem prvního stupně zůstal zcela pasivní, nenavrhoval žádné důkazy ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. V odvolání nově tvrdil, že dotčení spotřebitelé pp. B. a L. nedodrželi pravidla pro vyplacení výhry, neboť nezaslali žalobci všechny požadované dokumenty. K opakované výzvě žalované však toto tvrzení nedoložil. Předložil pouze dva děkovné dopisy jeho údajných zákaznic vyjadřující spokojenost s jeho službami; oba dopisy jsou součástí správního spisu, tudíž je soud nemusí provádět i přes návrh žalobce jako samostatný důkaz. Soudu neuniklo, že *Pravidla spotřebitelské soutěže „Velká objednávková hra Beauty Line“*, kterých se žalobce opakovaně dovolává v žalobě, nejsou součástí správního spisu (což potvrdila též žalovaná v Napadeném rozhodnutí) a žalobce je nepředložil ani soudu. Jak však soud zdůvodní dále, provedení tohoto žalobcem označeného důkazu nemůže mít vliv na závěry vyslovené tímto rozsudkem, potažmo příslušnými správními orgány v této věci.
- 45. Dále soud předesílá, že řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a

kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.

46. Soud v této souvislosti nemohl pominout, že žalobce v podané žalobě v rozhodující míře doslovně zopakoval námitky, které již v průběhu správního řízení uplatnil v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobci v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
47. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a včas uplatněné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti. Žalobce přitom v podané žalobě, až na dílčí výjimky, nijak konkrétně nereagoval na závěry, které žalovaná k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovila, a omezil se na obecná konstatování, že je vypořádala formalisticky, případně vůbec. S tímto obecným tvrzením se však soud neztotožňuje, jak bude uvedeno dále.
48. Tím, že žalobce v žalobě v zásadě zopakoval námitky vznesené v podaném odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřela o nedůvodnosti námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Současně vyšel z toho, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentoval dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
49. K **prvnímu okruhu žalobních námitek** se soud nejprve zabýval obsahově odpovídajícími námitkami k obdobným skutkům uvedeným ad 1) Prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k p. B., a ad 1) a 2) ve vztahu k p. L. [viz body 6 A) a B) tohoto rozsudku]. Žalobce předně tvrdí, že z předmětných tiskovin zaslaných oběma spotřebitelům plyne toliko, že postoupili spolu s dalšími osobami do finále, resp. závěrečného výběru výherce ceny. Výhra ceny 300 tis. Kč, ať již podmíněná nebo nepodmíněná objednáním výrobku nabízeného žalobcem, podle něj z těchto tiskovin neplyne.
50. Podle § 4 zákona o ochraně spotřebitele platilo následující základní vymezení nekalých obchodních praktik (pozn. zvýrazněno soudem):

„(1) Obchodní praktika je nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení

vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě. Je-li obchodní praktika zaměřena na určitou skupinu spotřebitelů, posuzuje se podle průměrného člena této skupiny.

(2) Obchodní praktika, která může podstatně narušit ekonomické chování určité jednoznačně vymežitelné skupiny spotřebitelů, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti, věku nebo důvěřivosti zvláště zranitelní takovou praktikou nebo výrobkem nebo službou, a to způsobem, který prodávající může rozumně očekávat, se hodnotí z hlediska průměrného člena této skupiny; tím nejsou dotčeny běžné a oprávněné reklamní praktiky zveličených prohlášení nebo prohlášení, která nejsou míněna doslovně.

(3) Nekalou obchodní praktikou se rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. **Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.**

(4) Užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje.“

51. V příloze č. 1 zákona o ochraně spotřebitele jsou uvedeny obchodní praktiky, které se vždy, tj. *ex lege* považují za klamavé, mezi nimiž jsou pod písmeny r) a s) uvedeny situace, kdy prodávající „nabízí výrobky nebo služby prostřednictvím soutěže o ceny, aniž by byly ceny uděleny nebo aniž by ceny odpovídaly původní nabídce nebo byla udělena odpovídající nábrada,“ nebo „uvádí u výrobku nebo služby slova „gratis“, „zdarma“, „bezplatné“ nebo slova podobného významu, pokud spotřebitel musí za výrobek nebo službu vynaložit jakékoli náklady, s výjimkou nezbytných nákladů spojených s reakcí na obchodní praktiku, s převzetím nebo doručením věci“.
52. V příloze č. 2 téhož zákona jsou dále uvedeny obchodní praktiky, které se vždy, tj. *ex lege* považují za agresivní, mezi nimiž je pod písmenem h) uvedena situace, kdy prodávající „vytváří klamný dojem, že spotřebitel vybral nebo vybírá, popřípadě že vybírá cenu nebo jinou výhru, pokud bude jednat určitým způsobem, ačkoli ve skutečnosti žádná taková cena ani obdobná výhra neexistuje nebo pro získání ceny nebo jiné obdobné výhry musí spotřebitel vynaložit finanční prostředky nebo mu vznikají výdaje“.
53. Soud k tomuto legislativnímu rámci a „hierarchii jednotlivých skutkových podstat“ nekalých obchodních praktik doplňuje, že i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, čj. 7 As 110/2014 - 52: „Správní orgán při určení, zda obchodní praktika představuje nekalou obchodní praktiku (ve smyslu zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu), **nejprve zjišťuje, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona, resp. v příloze I uvedené směrnice. Pokud obchodní praktika nespadá do výčtu nekalých obchodních praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 citovaného zákona, posuzuje správní orgán, zda obchodní praktika představuje klamavou či agresivní obchodní praktiku dle § 5 a § 5a zákona o ochraně spotřebitele (články 6 až 9 uvedené směrnice). Konečně až poté, co správní orgán dospěje k závěru, že se nejedná o klamavou či agresivní obchodní praktiku, přistoupí k vyhodnocení otázky, zda dotčená obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (čl. 5 odst. 2 uvedené směrnice).**“ (pozn. zvýrazněno soudem).
54. Soud ověřil, že ve správním spisu jsou založeny písemnosti určené dotčeným spotřebitelům a týkající se účasti v soutěži o 300 tis Kč., z nichž správní orgány vyvodily použití agresivní obchodní praktiky podle přílohy č. 2 písm. h), resp. klamavé obchodní praktiky podle přílohy č. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele. Soud po seznámení se s jejich obsahem musí zcela přisvědčit závěrům uvedeným v obou správních rozhodnutích. Hned z několika sdělení zaslaných žalobcem každému z výše uvedených spotřebitelů se velmi proklamativním způsobem, který doslovně cituje výrok ad 1) Prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k p. B., a ad 1) a 2) ve vztahu

k p. L., podává, že tito mají nárok na výhru (cenu) ve výši 300 tis. Kč. Tyto listiny přiložil správní orgán prvního stupně k protokolu o kontrole č. P137-11253/16 (p. B.) a protokolu o kontrole č. P145-11253/16 (p. L.), které jsou součástí správního spisu. Listiny, jež jsou vždy doplněny jménem konkrétního spotřebitele nebo obsahují „výherní číslo“ určené tomuto spotřebiteli, podle názoru soudu jednoznačně mají působit na adresáta tak, že vyhrál v soutěži. Již mnohem méně vystupuje z těchto tiskovin do popředí, že pro obdržení (potvrzení) výhry (ceny) musí spotřebitelé objednat, resp. zakoupit výrobek z nabídky žalobce. Podle názoru soudu však z obsahu těchto tiskovin nelze bez dalšího dojít k závěru, že nárok na výhru je závislý ještě na dalším losu, jiné náhodě či jednání, které je plně na uvážení žalobce. Nicméně následující sled událostí, tj. jednání žalobce po reakci dotčených spotřebitelů na nabídku, stejně jako tvrzení žalobce učiněná v průběhu správního a následně i soudního řízení jen potvrzují závěr, že avizovanou výhru (cenu) nehodlal spotřebitelům vyplatit, a to ani v situaci, kdy jeden z nich (p. L.) nabízené zboží skutečně zakoupil. Žalobce se tak vůči uvedeným spotřebitelům dopustil agresivní obchodní praxe, neboť obsah jim zaslaných tiskovin u nich vytvořil „*klamný dojem, že spotřebitel vyhrál... ačkoli ve skutečnosti ...pro získání ceny nebo jiné obdobné výhry musí spotřebitel vynaložit finanční prostředky nebo mu vznikají výdaje*“ [příloha č. 2 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele]. K tomu v případě p. L., u nějž správní orgán prvního stupně navíc prokázal, že vynaložil finanční prostředky na koupi předmětného zboží od žalobce, naplnil svým jednáním žalobce i skutkovou podstatu klamavé obchodní praxe tím, že nabízel toto zboží „*prostřednictvím soutěže o ceny, aniž by byly ceny uděleny*“ [příloha č. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele]. Z toho důvodu shledává soud námitku spočívající v tom, že dotčení spotřebitelé pouze postoupili do finále, resp. závěrečného výběru v soutěži o výhru (cenu) 300 tis. Kč, jako účelovou, zvláště pokud žalobce nikdy netvrdil, natož pak jakkoli doložil, že by avizovanou výhru získala oproti pp. B. a L. jiná konkrétní osoba.

55. Další námitka žalobce se týkala primárně vytýkaného jednání ad 3), nicméně z části věcně souvisela i se skutkem ad 1) Prvostupňového rozhodnutí vůči oběma spotřebitelům [viz bod 6 A) a C) tohoto rozsudku]. Žalobce pod pojmy „bezplatné otestování“ nebo „bezplatná zkouška bez rizika“ použitými na kuponech zaslaných dotčeným spotřebitelům rozumí i situaci, kdy umožňuje spotřebitelům do 30 dní vrátit zakoupené zboží oproti vrácení kupní ceny.
56. Ani této námitce nemůže soud přisvědčit. Klamavá obchodní praktika, jak je definovaná v příloze č. 1 písm. s) zákona o ochraně spotřebitele, zapovídá, aby v případě, že je nabídka zboží uvedena slovem „bezplatně“ (což má soud obsahem správního spisu za prokázané), spotřebitel musel za výrobek vynaložit „*jakékoli náklady, s výjimkou nezbytných nákladů spojených s reakcí na obchodní praktiku, s převzetím nebo doručením věci*“. Mezi stranami je nesporné, že spotřebitelé museli za objednané výrobky zaplatit kupní cenu (vedle dalších nákladů), aby je vůbec k avizované zkoušce či testování obdrželi. Soud pak nemá sebemenší pochyby o tom, že to je právě situace, kterou výše uvedené pravidlo obsažené v zákoně o ochraně spotřebitele zapovídá. Pokud by tomu tak nebylo, měla by charakter bezplatnosti v podstatě jakákoli nabídka prodeje či služeb, kde by spotřebitel měl ze zákona či smluvních podmínek právo od obchodu odstoupit, vrátit přijaté plnění apod., což je závěr absurdní, protože potom by šlo o standardní podmínku či charakteristiku všech takových obchodů. Jestliže se pak žalobce dovolává jako důkazu dokumentu *Pravidla spotřebitelské soutěže „Velká objednávková hra Beauty Line“*, který ani správním orgánům ani soudu nepředložil, soud je přesvědčen, že i pokud by se snad jednalo o jednoznačně a korektně sepsané smluvní podmínky soutěže odpovídající tvrzení žalobce o jeho povinnosti vrátit (tj. původně zaplacenou) kupní cenu na žádost spotřebitele uplatněnou ve stanovené lhůtě, nemůže toto nic změnit na prokázaném závěru, že v jiných nabídkových dokumentech použil

zakázaná tvrzení jako „bezplatné otestování“ nebo „bezplatná zkouška bez rizika“, která představují klamavou obchodní praktiku. Z toho důvodu nepovažoval soud za potřebné důkaz těmito „pravidly“ provádět, neboť by jeho provedení s ohledem na shora vyložené důvody nemohlo na posouzení věci ničeho změnit. Žalovaný se s obdobnou argumentací žalobce v Napadeném rozhodnutí vypořádal, a tato námitka je tudíž nedůvodná.

57. Další žalobní námitka se týkala skutků, u nichž bylo žalobci vytýkáno nezákonné prezentování vlastnosti potravin umožňující zabránit určité lidské nemoci, uvedených ad 4a) vůči p. B. a ad 4a)b) vůči p. L. Prvostupňového rozhodnutí [viz bod 6 D) tohoto rozsudku]. Podle čl. 7 odst. 3 smyslu nařízení č. 1169/2011, jehož porušení je přestupkem podle § 17 odst. 1 písm. q) zákona o tabáku a potravinách, platí, že „s výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, nesmějí informace o potravině přisuzovat jakékoli potravině vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat“. Žalobce přitom dovozuje, že jím používaná tvrzení při nabídce produktů *ARGANOVÝ olej v kapslích* a dále *Pygeum Pro* nebo *LPA BIO-ACTIF* nejsou nic víc než běžné vychvalování zdravotních účinků různých bylin či hub, které nemohou spotřebitele poškodit a jejichž kladný zdravotní účinek nejde vyvrátit. Rovněž má za to, že šlo toliko o přípustnou, a soudy aprobovanou, reklamní nadsázku.
58. Aniž by chtěl soud polemizovat se žalobcem o faktické zdravotní prospěšnosti hub a bylin, je nepochybné, že nařízení č. 1169/2011 nedovoluje, aby při inzerci, nabídce či jiné prezentaci, ať již těchto přírodních produktů nebo předmětných výrobků nabízených žalobcem bylo užito informací, že tyto mají potenciál předejít, zmírnit či vyléčit nemoci. Proklamace či tvrzení uvedená v žalobcově nabídce výše uvedených produktů vůči pp. B., resp. L. pak nepochybně takovou charakteristiku léčebného potenciálu naplňují. Soud sice nepřisvědčuje správním orgánům, že i vytýkané obraty „inovace alternativní medicíny“, „zvolen inovací Jemné Medicíny“ či „bez vedlejších účinků“ samy o sobě představují léčebná tvrzení, potažmo informace nedovolené. Nicméně, v kombinaci s ostatními, ve výroku Prvostupňového rozhodnutí uvedenými informacemi z nabídky těchto tří produktů nemá soud pochyb, že nabídka ve své celistvosti představovala tvrzení ohledně vysokého léčebného potenciálu dotčených výrobků, který zejména u osob trpících zdravotními problémy, které měly nabízené produkty mít podle těchto informací schopnost napravit, mohla vyvolat nepřiměřená a mylná očekávání. V ostatním se ztotožňuje s odůvodněním obsaženým ve správních rozhodnutích. Proto tato dílčí výhrada soudu nemá na celkové posouzení správnosti a zákonnosti Napadeného rozhodnutí vliv.
59. Jestliže se žalobce v souvislosti s prezentací předmětných potravinových doplňků dovolává přípustné reklamní nadsázky, která musí být běžnému spotřebiteli jasná a nebere ji doslova, je podle zdejšího soudu nutné posoudit, jak sporné informace působí na tzv. průměrného spotřebitele ve smyslu § 4 odst. 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele. V rozsudku ze dne 31. 3. 2014, čj. 4 As 112/2013 - 104 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*důležitou podmínkou pro správné vymezení průměrného spotřebitele je jeho zařazení do konkrétní cílové skupiny. Správné vymezení cílové skupiny hraje důležitou roli v následném posouzení nároků kladených na takto vymezeného průměrného spotřebitele. Až souborná vlastností cílové skupiny spotřebitelů může vést k vytvoření obrazu jejího průměrného zástupce. Dopad posuzované praxe pak bude určován právě vůči tomuto průměrnému zástupci cílové skupiny.*“.
60. Byť šlo o rozhodnutí z oblasti regulace reklamy, nikoli přímo nekalých obchodních praktik, považuje soud, stejně jako žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, za velmi příléhavé odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 As 98/2013 - 88. Ten se zabýval § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy, který

v tehdy rozhodném znění zakazoval přisuzovat potravině vlastností prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo takové vlastnosti naznačovat. Šlo tedy o obdobný zákaz, jako je nyní uveden v čl. 7 odst. 3 nařízení č. 1169/2011. Nejvyšší správní soud zde nejprve k pojmu průměrný spotřebitel uvedl: „*Model průměrného spotřebitele jakožto měřítko pro aplikaci předpisů EU na ochranu spotřebitele vyvinul Soudní dvůr EU ve své rozsáhlé judikatuře. K posouzení, zda je reklama klamavá z pohledu průměrného spotřebitele, jsou soudy členských států (respektive zde žalovaná) zpravidla kompetentní i bez zadávání znaleckých posudků či zpracovávání průzkumů trhu, přičemž ohledně vnímání reklamy průměrným spotřebitelem berou v úvahu rozumnou míru pravděpodobnosti. Reklama je přitom považována za klamavou, pokud je pravděpodobné, že (by) zavádějící sdělení podstatně ovlivnilo chování značného počtu spotřebitelů (srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1998 ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH, Recueil, s. I-4657, body 27 až 37). To, že se kritérium průměrného spotřebitele použije i na posuzování reklamy na doplňky stravy, vyplývá jak z odůvodnění nařízení č. 1924/2006 (bod 15), tak i z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 18. 6. 2013 ve věci C-299/2012, Green Swan Pharmaceuticals CR, kde Soudní dvůr výslovně uvedl, že pro kvalifikaci tvrzení jakožto zdravotního tvrzení ve smyslu nařízení č. 1924/2006 je rozhodující výsledný dojem průměrného spotřebitele.*“, přičemž pokračoval tím, že „*podle legislativy EU nelze vnímat průměrného spotřebitele jako statický pojem. Naopak je nutné zohlednit specifické charakteristiky konkrétní cílové skupiny, které tuto skupinu spotřebitelů činí zvláště zranitelnou. Podle čl. 5 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu ... „obchodní praktiky, jež mohou podstatně narušit ekonomické chování pouze určité jednoznačně vymežitelné skupiny spotřebitelů, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti, věku nebo důvěřivosti zvláště zranitelní takovou praktikou nebo produktem, který propaguje, způsobem, který může obchodník rozumně očekávat, se hodnotí z pohledu průměrného člena dané skupiny.*“ ... *Lze mít rovněž za to, že skupina osob nemocných určitou chorobou je obzvláště zranitelná jako cílová skupina reklamy na produkt slibující vyléčení, resp. odstranění příznaků této choroby. Průměrný spotřebitel nemocný určitou chorobou je totiž nepochybně více náchylný uvěřit určitému tvrzení ohledně vyléčení jeho choroby než průměrný zcela zdravý spotřebitel. I tento argument hovoří pro to, aby byla předmětná reklama hodnocena relativně přísněji.*“ (pozn. zvýrazněno soudem).

61. Kasační soud přitom v uvedeném rozsudku dále konstatoval, že interpretací § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, čj. 7 As 48/2008 - 72, č. 1772/2009 Sb. NSS, ve věci *Varixinal*, kde uvedl, že „*si je vědom náročnosti, kterou zákon o regulaci reklamy v oblasti ochrany spotřebitele klade na zadavatele reklamy na doplňky stravy, ovšem za daných zákonem stanovených pravidel je nezbytné zdůraznit ochranu spotřebitele jako subjektu, jemuž jsou mnohá reklamní sdělení adresována především za účelem zvýšení prodeje výrobku, a nikoliv za účelem zlepšení zdravotního stavu či fyzické kondice adresátů. Proto nelze přijmout argumentaci účastníka řízení, že sdělované informace jsou pravdivé. Doplněk stravy je v souladu s platnou právní úpravou potravinou, a proto nelze akceptovat reklamní sdělení, které tuto potravinu způsobem prezentace a charakteristikou přiblíží léčivům, až dokonce vyvolá dojem, že v podstatě jedná o léčivo. Zadavatel reklamy je samozřejmě oprávněn uvádět pravdivé informace ohledně vlastností nabízeného doplňku stravy, avšak je zároveň především povinen spotřebitele zřetelně a jasně informovat o tom, že jde pouze o doplněk stravy a nikoliv o léčivo, které by v případě onemocnění mělo léčivý účinek. Tuto podmínku účastník řízení nesplnil, neboť spotřebitele dostatečně neinformoval, že o léčivo nejde. Sotva postřehnutelný a velmi krátce prezentovaný nápis v pravé dolní části obrazovky „doplněk stravy“ nelze považovat za daných okolností za dostačující.*“ (pozn. zvýrazněno soudem). Tento právní názor Nejvyšší správní soud potom potvrdil a dále rozvinul v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 As 49/2009 - 45, ve věci *Lipovitan*.

62. V neposlední řadě plyne z citovaného rozsudku čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu zásadní závěr o tom, že „[h]ranici mezi přípustnou nadsázkou a klamáním spotřebitele je nutné hodnotit vždy individuálně při zohlednění vlastností nabízeného produktu a cílové skupiny spotřebitelů... **v předmětném reklamním spotu nelze nalézt prvky, které by naznačovaly, že reklamní vzkaz týkající se léčivých vlastností preparátu není myšlen vážně. Jak bylo již výše uvedeno, adresáty, kteří mohli být předmětnou reklamní kampaní zasaženi, jsou osoby trpící chřipkovým onemocněním, u nichž lze očekávat nižší schopnost odhalit takovou případnou nadsázku a naopak jsou reklamou tvrdící léčivý prostředek snáze ovlivnitelní.**“ (pozn. zvýrazněno soudem).
63. Na předestřeném judikatorním půdorysu potom soud v posuzované věci musí zcela přisvědčit závěrům uvedeným v obou správních rozhodnutích, že z tvrzení použitých žalobcem u nabídky předmětných tří výrobků není v žádném ohledu patrné, že by nebyla myšlena vážně, a tudíž se jedná o přípustnou nadsázku, kterou průměrný spotřebitel, vymezený ve smyslu výše uvedeném, běžně rozpozná (jako například u mnohokrát žalobcem skloňované reklamy na nápoj Redbull). Soud je přesvědčen, že nabídka ze strany žalobce naopak chtěla zacílit na spotřebitele, kteří se potýkají nebo obávají zdravotních problémů, jejichž prevenci či léčbě mají údajně dotčené produkty napomáhat, a použitím uvedených slov zvýšit odbyt těchto přípravků. Dovolává-li se žalobce v replice rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 As 16/2004 - 90, pak není zdejšímu soudu zřejmé, co více je z něj na nyní posuzovaný případ aplikovatelné než obecné konstatování, že „[n]adsázku či reklamní přehánění, jež v reklamním spotu spatřuje ve shodě se stěžovatelem i Nejvyšší správní soud, je třeba jistě obecně v rámci přesvědčovacích kampaní připustit. Míra jejich přípustnosti však musí být vždy posuzována ve vztahu k adresátům, kteří mohou být takovou přesvědčovací kampaní zasaženi, k jejich věku, schopnostem nadsázku odhalit...“. S tímto závěrem se ztotožňuje i Městský soud v Praze, avšak s ohledem na výše uvedené a ve správním řízení žalobci prokázané jednání, je toho názoru, že se v případě žalobce o přípustnou nadsázku při nabízení tří shora uvedených produktů spotřebitelům pp. B. a L. nejednalo. I tuto žalobní námitku má proto soud za nedůvodnou.
64. Posledním přestupkem, proti němuž žalobce brojí, je použití neschválených zdravotních tvrzení v rozporu s nařízením č. 1924/2006 v nabídce produktu *ARGANOVÝ oleje v kapslích* p. B., jak se podává ad 4b) Prvostupňového rozhodnutí [viz bod 6 D) tohoto rozsudku]. Podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006, jehož porušení je přestupkem podle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o tabáku a potravinách, platí, že zdravotní tvrzení jsou zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II a zvláštním požadavkům v kapitole IV tohoto nařízení a pokud nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14 nařízení. Žalobce přitom nikterak nedoložil, že by výše uvedený, jím nabízený produkt splňoval výjimku z nařízení nebo, že by ve výroku Prvostupňového rozhodnutí citovaná tvrzení týkající se pozitivních účinků tohoto doplňku stravy na cholesterol, paměť, mozkové buňky a střeva představovala schválená tvrzení ve smyslu tohoto nařízení.
65. Jen do kontextu pak zdejší soud znovu odkazuje na jinou část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 As 98/2013 - 88, z níž se podává, že „je třeba zásadně odlišovat (zakázané) tvrzení o vlastnostech vyléčení lidské nemoci na jedné straně a zdravotní tvrzení ve smyslu nařízení č. 1924/2006, včetně tvrzení o snižování rizika onemocnění, která jsou za určitých podmínek přípustná, na straně druhé. V případě zdravotních tvrzení ve smyslu citovaného nařízení je pak nutné provést podrobnější posouzení toho, zda se jedná o tvrzení schválená, případně o tvrzení dočasně povolená“. Tím jen potvrzuje správnost systematiky posuzovaných správních rozhodnutí, která přestupky podle nařízení č. 1169/2011 na jedné straně a nařízení č. 1924/2006 na straně druhé striktně oddělují.

66. Jestliže se žalobce opět i ve vztahu k tomuto přestupku dovolává přípustné nadsázky (bez bližší argumentace nad rámec již výše uvedeného), soud v tomto směru odkazuje na své vyjádření k věcně obdobné námitce uvedené výše v bodech 59 až 63 tohoto rozsudku. Ostatně nejinak k podobně formulované odvolací námitce přistoupila žalovaná v Napadeném rozhodnutí. Ve vztahu k blíže žalobcem nespecifikovaným doporučením dietologů pak soudu nezbývá než konstatovat, že nevidí souvislost mezi tímto obecným tvrzením žalobce a jeho prokázaným protiprávním jednáním vůči spotřebiteli p. B..
67. Soud pro úplnost dodává, že žalobce nevznosl žádnou konkrétní námitku vůči jednání uvedenému ve vztahu k p. B. ad 4c) Prvostupňového rozhodnutí [viz bod 6 D) tohoto rozsudku], kterým mu je kladeno za vinu, že porušil čl. 12 písm. b) nařízení č. 1924/2006, podle nějž nejsou přípustná tvrzení, která odkazují na míru nebo množství úbytku hmotnosti. Soud nemá pochyb, že informace v nabídce *ARGANOVÉHO oleje v kapslích*, podle níž „1 lžička stačí, abyste za 14 dní zhubli 5 kg“ takovou nepřipustnou informací je.
68. K prvnímu okruhu žalobních námitek proto Městský soud v Praze uzavírá, že neshledal, že by se žalovaná s odvolacími námitkami, resp. argumentací žalobce nevypořádala nebo vypořádala toliko formálně. Soud ze správního spisu ověřil, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněla reagovat na všechny námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek žalovaná v Napadeném rozhodnutí minimálně parafrázovala, připomněla názor zaujatý správním orgánem prvního stupně a vyslovila k ní své vlastní závěry. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. Soud přitom již výše vyložil, že se s tímto posouzením ze strany správních orgánů ztotožnil.
69. Pokud jde o **druhou žalobní námitku**, soud zcela přisvědčuje žalované, že se s dvěma děkovnými dopisy, jejichž autorkami mají být paní Ch. a K., oproti tvrzení žalobce argumentačně vypořádala v bodě 5) na str. 17 Napadeného rozhodnutí. Závěru žalované, že těmito dopisy nejsou nikterak vyvrácena protiprávní jednání, kterých se žalobce dopustil vůči pp. B. a L. a za něž je po právu trestán, nemá soud co vytknout. Tato námitka je tedy nedůvodná.
70. **Třetím žalobním okruhem** pak byly námitky týkající se výše uložené pokuty, resp. poukazující bez bližšího odůvodnění a doložení na její nepřiměřenost a likvidační charakter.
71. V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalované, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezen principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené

rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).

72. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.
73. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).

74. Městský soud v Praze shledal, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce žalobci se v souladu s kritérii stanovenými přestupkovým zákonem podrobně a komplexně zabývá jak Prvostupňové rozhodnutí na str. 17 až 19, tak jej doplňuje, resp. koriguje žalovaná v Napadeném rozhodnutí na str. 9 až 13.
75. Soud tedy k předmětné obecné žalobní námitce, vycházející z výše popsaných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, aprobevované a doplněné žalovanou, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Soud znovu připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na blíže nerozvedenou námitku nepřiměřenosti pokuty doprovobenou pouze tvrzením o údajné spokojenosti spotřebitelů s jeho službami a pocitem křivdy, neb jemu vytýkaný postup má být obvyklý i u jiných obchodníků, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobce vznesl. Pokud jde o dva předložené dopisy žalobcových údajných zákaznic, soud odkazuje na vypořádání druhé žalobní námitky výše s tím, že neshledává důvod, proč by k těmto dopisům mělo být přihlíženo při stanovení druhu a výše sankce za protiprávní jednání prokázané vůči spotřebitelům pp. B. a L.. Rovněž irelevantní je ničím nedoložená argumentace, že jiní obchodníci používají stejné praktiky jako žalobce. I případná, v tomto řízení neprokazovaná, obdobná protiprávní činnost jiných subjektů nemůže žalobci zajišťovat beztrestnost nebo bez dalšího nárok na nižší trest.
76. Pokud žalobce namítá pro něj likvidační výši pokuty, aniž by toto své tvrzení jakkoli doložil, Městský soud v Praze připomíná, že podle správními soudy široce aprobevovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133 vychází správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem. Žalovaná přitom obstarala a do správního spisu v odvolacím řízení založila poslední dostupnou účetní závěrku žalobce za rok 2016. S jejím vyhodnocením ze strany žalované pro účely posouzení eventuální likvidačnosti pokuty (str. 12 a 13 Napadeného rozhodnutí) se zdejší soud beze zbytku ztotožňuje. K pasivitě žalobce považuje soud za výstižné připomenout názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený ve shora odkazovaném usnesení, podle něž „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“.
77. Pouze do kontextu potom soud uvádí, že nahlédnutím do dálkově přístupné Sbírký listin veřejného rejstříku¹ zjistil, že poslední v ní uloženou účetní závěrkou žalobce je stále účetní

¹ <https://or.justice.cz/ias/ui/vypis-sl-firma?subjektId=387710>

závěrka z roku 2016, k jejímuž obsahu žalovaná při stanovení výše pokuty přihlédla. Tudíž aktuálnější informace o hospodářské situaci žalobce, jmenovitě účetní závěrky za roky 2017 a 2018, které by již měl mít žalobce schválené a ve Sbírce listin založené na základě povinnosti jemu stanovených příslušnými právními předpisy, k dispozici nejsou.

78. Soud k třetí žalobní námitce shrnuje, že v dané věci nezjistil, že by závěry správních orgánů nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalobce v podané žalobě ostatně ani nenamítal, že by se správní orgány opomněly zabývat některým dalším konkrétním kritériem úvahy o výši pokuty. Závěry, k nimž správní orgány dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou podle přesvědčení soudu v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
79. Za této situace proto soud k vznesené námitce nepřiměřenosti pokuty uzavírá, že nemohla být shledána důvodnou. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nezákonnosti.
80. Se zřetelem k výše uvedeným judikatorním závěrům pak nemohl vyhovět ani návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty, neboť nebyla naplněna podmínka zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

81. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
82. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu